

יביע אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת אחרי מות קדושים

אייר תשפ"ה

גיליון מס' 552

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

ואהבת לרעך כמוך (וי"ט, י"ח)

וברש"י (בשם תורת כהנים) אמר רבי עקיבא ואהבת לרעך כמוך זה "כלל גדול בתורה"

והדבר יפלא, היתכן לאהוב את חברי כמוני, כיצד ציוותה התורה לאהוב את חברך כמותך ממש, האם האדם אינו קרוב אצל עצמו, האין זה מטבע הבריאה לאהוב את עצמו יותר מכל?

ועוד יפלא – שהרי מבואר בגמ' (ב"מ ס"ב) שניים שהיו מהלכים בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים אם שותים שניהם – מתים.

ואם שותה אחד מהם הוא ניצל...

עד שבא ר' עקיבא ולימד "וחי אחיך עמך" חייך קודמים לחיי חברך. כיצד ניתן להסביר את דברי ר"ע שאמר ואהבת לרעך כמוך, עומד ודורש חייך קודמים?

וכתב הרמב"ן (ויקרא י"ט, י"ז) שאין מילת "כמוך" כפשוטה, כי לב האדם לא יוכל לקבל זאת,

אלא פירושה – שהמצוה היא לבטל את הקנאה מלב, שירצה שתהיינה לחברו כל הטובות שהוא רוצה עבור עצמו.

וז"ל הרמב"ן: כי פעמים שאוהב האדם את רעהו בדברים ידועים להטיבו בעושר, אבל לא בחכמה. ואף אם יחפוץ שיזכה רעהו בעושר וכבוד ובחכמה, אבל יהיה חפץ בלבו שיהא הוא יותר מחבירו,

ועל זה ציוה הכתוב שלא תהיה הקנאה הזאת בלב, אלא יאהב אותו הטובה לחברו כאשר עושה לנפשו.

והסביר הרב דסלר זצ"ל: שכל אדם בטבעו מרגיש "פרטיות" ותמיד הוא מחפש איזה דבר או איזו מעלה אשר יכול לחשוב שבה הוא מצטיין לגבי אחרים, ובכל נפשו ילחם שיכירו בה את הצטיינותו, כי הוא רואה בזה את כל עצם אנוכיותו.

אולם התורה מגלה לנו, שמידה זו היא פחיתות וקנאה, כי מה חסר לך אם באמת לחברך יש לו את המעלה כמותך – רק דמיון.

אם עשיר הוא ובזה הוא מוצא את עצמו מורס מעל,

מצוותו היא שירצה שיתעשר חברו כמותו,

ויכיר שלא יופחת ערכו האמיתי על ידי זה.

אם חכם הוא, ירצה שחברו יהיה חכם כמותו,

וזהו ואהבת לרעך כמוך.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:30

נץ החמה - 5:46

סוף ק"ש: מג"א - 8:26 הגר"א - 9:08

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:17

צאת שבת - 20:01

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:55

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

סוף ברכת הלבנה יום א' כל הלילה

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

ולא תשקרו איש בעמיתו (יט יא)

כתב מרן זיע"א: עד כמה קשה ומגונה היא מידת השקר, ומסופר על הרב פנחס מקוריץ מתלמידיו של הבעל שם טוב שהיה דבוק במידת האמת, והיה מתפאר בתלמידו ר' רפאל שהיה איש אמת, ומוסר נפשו על האמת, והיה מפרש את הפסוק "מדבר שקר תרחק" - היינו שאם אדם מדבר דברי שקר, הרי שמיד הוא מתרחק מה' יתברך, אשר חותמו אמת, ונאמר: "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני".

(ענף עץ אבות, עמוד ס"ז)

ולא תשבעו בשמי לשקר (יט יב)

ביאר מרן זיע"א: שנינו באבות (ח ט): "חיה רעה באה לעולם על שבועת שוא" ולכאורה מה הקשר בין חיה רעה לשבועת שוא.

והסביר: ה' יתברך חנן אותנו בכוח הדיבור לגדל אותנו ולרומם אותנו מעל כל הנבראים, וכמה יש להיזהר במתנה יקרה זו שלא לבזבז אותה, כמו שקר, חנופה וליצנות, וכל שכן בזיון ת"ח שהם עוונות גדולים מאד, כי מות וחיים ביד הלשון, ואם ישתמש האדם בלשונו לרעה כמה יגדל עונשו, ולכן כנגד שבועת שוא שהוא חטא בפיו ובבלשונו משתלחת חיה רעה, כי אין יתרון האדם על החיה אלא בדיבור, ואם השחית את דיבורו הרי הוא שוה לחיית השדה ולכן היא שולטת בו.

(ענף עץ אבות פרק ה' עמוד ש"ג)

ואהבת לרעך כמוך (יט יב)

כתב מרן זיע"א: מעשה בשני אוהבים ומסורים זה לזה בלב ונפש, פעם העלילו על אחד מהם עלילת שוא אשר בגללה העמידוהו לדין ונגזר עליו דין מות, החבר שלו עשה כל מאמץ להצילו, אך לא הצליח, והנה כשעמד התליין להעלותו לגרדום, לא יכל חברו לעצור ברוחו, וצווח על התלין: עצור! אל תהרוג דם נקי וחף מפשע, אני הוא האשם, העלו אותי תחתיו לגרדום, ומאידך אותו נידון צווח גם כן, אל תאמינו לו, כי אני הוא האשם, מיד התחוללה מהומה והתלין לא יכל להוציא לפועל את גזר הדין, ושלחם אל המלך, כששמע המלך את בקשתם, הופתע מאד מכך וציוה לשחררם, ומחמת התפעלותו בקש מהם: אנא הביאוני נא בברית ידידותכם, כי עז רצוני להיות שלישי בחבורתכם הנפלאה.

וזה שאמר הכתוב: ואהבת לרעך כמוך אני ה' - כלומר כשאתה אוהב את חברך באמת כמוך ממש, אז אני ה' כביכול רוצה להשתתף לחברותא קדישא שלכם.

(ענף עץ אבות פרק ב' עמוד קכ"א)

מפני שיבה תקום והדרת פני זקן (יט לב)

כתב מרן זיע"א: דקימה מפני זקן בשנים היינו מגיל שבעים שנה ומעלה, והמחמיר לקום מפני זקן בן שישים שנה כדעת האריז"ל - תבוא עליו ברכה, ונראה שאף יש להחמיר ולעמוד מפני זקן שהוא ספק בן שבעים שנה, דספק דאורייתא לחומרא, ובספק בן שישים אין צריך להחמיר.

(יביע אומר ח"ג סי' י"ג)

כינור חידתי

מהו מקור הפתגם:

1. כבדהו וחשדהו
2. איזוהי אשה כשרה בנשים – העושה רצון בעלה
3. המתחיל במצוה אומרים לו גמור
4. אין אורח מכניס אורח
5. אוזניים לכותל
6. אין שמחה כהתרת הספיקות
7. אם ידור גדי עם נמר, תדור כלה עם חמותה.
8. עט סופר – שליח הלב

תשובות:

1. **מסופר במסכת דרך ארץ רבה** (פרק ה') מעשה שהתארח אדם אצל ר' יהושע, ונתן לו לאכול ולשתות ובחצי הלילה נטל אותו האיש את כל הכלים (ורצה לגונבם) אך נפל ונשברה מפרקתו, **מכאן אמר ר' יהושע**: לעולם יהיו כל בני אדם בעיניך כליסטים, והיו מכבדן כרוב גמליאל (כלומר כבדהו וחשדהו).
2. **כתב הרמ"א** (אהע"ז סי' ס"ט) בשם תנא דבי אליהו: אין לך כשרה בנשים אלא אשה שעושה רצון בעלה.
3. **ע' רש"י פרשת עקב** (דברים ח'): אם התחלת במצוה, גמור אותה, שאינה נקראת אלא על שם גומרה. (וכן מובא ברמ"א אוה"ח סי' תקפ"ה – ד)
4. **במסכת דרך ארץ** (פ"ז) **נאמר**: ת"ח המזלזל בנטילת ידיים הרי זה מגונה, האוכל מלפני האורח הרי זה מגונה, אורח מכניס אורח הרי זה מגונה ממנו.
5. **במדרש רבה** (אמור פר' ל') **נאמר**: ובעל כנפיים יגיד דבר, רבי לוי אומר אוזניים לכותל ובמסכת ברכות ח': אמר ר"ע בשלשה דברים אוהב אני את המדיים... "וכשיועצין אין יועצין אלא בשדה", ופירש רש"י – דאמרי אינשי **אוזניים לכותל**.
6. **כתב המצודת דוד** (משלי ט"ו, ל') הארת עיניים בדבר המסופק, ישמח לב, "כי אין בעולם שמחה כהתרת הספיקות", וכתב הפרי מגדים (א"א סי' תר"ע), מי שלא טעם טעם שמחת הספיקות והתרתם לא טעם שמחה מעולם.
7. **כתב הרמב"ן** (חולין ס"ב) אמרו בהגדה: אם יעלה חמור בסולם – תמצא דעת בשוטים ואם ידור גדי עם נמר – **תדור כלה עם חמותה**.
8. **כתב הפרי מגדים** (בהקדמתו) "עט סופר שליח הלב" ולפעמים פועל יותר העט (הכתיבה) מהדיבור, כי הדיבור במקומו, והכתב הולך "למרחוק ולרבים.. על כן לקחתני עט אתי ורשמתי מה שלמדתי בעזרת ה' יתברך".

(החידות נלקחו מתוך הספר)

"ופריו מתוק" להרב ארז חזני

מעשה רב

סיפר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

בבית מדרשינו לומדים תלמידי חכמים רבים, ולהחזקת הכולל תלינו לוח מפואר בבית המדרש ובו נכתב באותיות ענק "**פרנס היום**" ויהודי שמעונין לזכות לפרנס יום לימודים תורם את החזקת בית המדרש לאותו יום והוא רשאי להקדיש יום זה לרפואה, להצלחה, לעילוי נשמה וכו'. ובכן, בוקר אחד מופיע איש עסקים ומבקש לתרום סכום נכבד ולהיות **פרנס היום**, שאלנו אותו באיזו הקדשה כבודו חפץ? והוא השיב: לרפואה שלימה, "**למוחמד אבו חאסן בן אחמד**" וביקש שנרשום אותו על גבי לוח הלומדים. האיש שהבחין בפליאתו הסביר מיד ואמר: תראו, מדובר בערבי מסעודיה שיש לי איתו עסקים גדולים, ולאחרונה מצאו בגופו **גידול מסוכן**, ומכיוון שלעסקים שלי זה מאוד חשוב שהוא יבריא אבקש שתיתלו את שמו על גבי השלט ויתפללו הלומדים לרפואתו והחלמתו.

ונשאלת השאלה:

א. האם מותר לקבל צדקה לרפואת גוי ולהתפלל עליו.
ב. במידה שמותר, האם אפשר לכתוב על לוח בית המדרש את שמו של הגוי.

תשובה: אל רבי חיים פלאגי זצ"ל פנה סוחר יהודי בשאלה דומה: בהיותו והוא סוחר עם גוי במשך שנים ומרויח על ידו ממון רב, ועתה הסוחר הגוי נפל למשכב, האם מותר להתפלל עליו ולתת צדקה לרפואתו, שהרי מבואר **במגן אברהם** (קפ"ט א') שאין לברך נוכרים, משום איסור לא תחונם שאסור ליתן להם מתנת חנם (מסכת ע"ז כ').

והשיב הרב פלאגי (שו"ת חיים ביד ס"י ל"ג) שמותר להתפלל עבור הגוי, כי אין כוונתו למתנת חנם, אלא כוונתו עבור עצמו שיש לו הנאה ורווח ממסחר עם הגוי, וגם לא להיות כפוי טובה כלפיו מהטובות שקיבל ממנו, ונאמר בספר חסידים (ס"י תשמ"ו, תש"צ) שגוי שעשה טובות ליהודי יכול לבקש מהקב"ה שיקל בדינו של הגוי, וכן כשמזכירו יאמר עליו **זכור לטוב**, כפי שאמר רבי יוחנן על חרבונא זכור לטוב.

ומסיים הרב פלאגי: ומעשה בסוחר יהודי שערך עסקאות עם גוי שחלה ונטה למות, ובא היהודי לפני והתייפח בבכי ואמר שאם ימות הגוי ייגרם לו נזקים והפסדים רבים (כי נעשה ערב בעד הגוי על כספו) ולכן ביקש שאקבץ עשרה ת"ח ונאמר תהילים לרפואתו, **וכן עשיתי מעשה**: וקם הגוי מחוליו והיה בזה קידוש ה' גדול.

ובדבר השאלה: אם אפשר לכתוב שם הגוי בלוח ביד המדרש: הנה מובא בתוספות (גיטין ל"ד) בשם רבינו תם שאסור להזכיר שמו של נכרי בתורת משה וישראל (שם נכרי בגט)

וביאר דבריו **בגליוני הש"ס**, שכיון שיש בגט מעלה וקדושה לכן אין להזכיר בו שם נכרי.

וכעין זה גם בשאלתנו: יש לומר לתורם הנכבד שהלומדים יתפללו לרפואת הנכרי, אך לא ראוי ששמו יתנוסס על לוח בית המדרש. (ובמקום זה יחלקו לכל הלומדים פתק עם שם החולה).

(מתוך הספר **ופריו מתוק דברים, עמ' 103**)

גימטריה בפרשה

{מרב יעקב ישראל קנייבסקי}

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו (יט. ב.) לשון הגמ' (יבמות כ) קדש עצמך במותר לך.

"ועדת בני ישראל ואמרת" **בגימ'** "קדש את עצמך במותר לך"

ואהבת לרעך כמוך (יט. יח.) פירש"י זה כלל גדול בתורה "ואהבת לרעך" (עם שני התיבות) **בגימ'** "כלל גדול בתורה".

שלוש שנים יהיה לכם ערלים (יט. כג.) - פירש"י מאימתי מונים לו משעת נטיעתו.

"שלוש שנים יהיה לכם ערלים" **בגימ'** - "מונים משעת נטיעתו"

פינת ההלכה

הלכות מוקצה

* **הנה איסור מוקצה** שגדרו חז"ל, כתב הרמב"ם (בסוף פרק כ"ד) וז"ל: אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים בשבת כדרך שהוא עושה בחול, **ומפני מה** נגעו באיסור זה, אמרו, אם הזהירו נביאים וציוו שלא יראה הילוכך בשבת כהלוכך בחול, ולא שיחת השבת כשיחת החול, שנאמר "ודבר דבר" ק"ו שלא יהא טלטול בשבת כטלטול בחול, כדי שלא יראה כיום חול בעיניו, ויבא להגביה כלים מפניה לפינה, או מבית לבית, ובטל מה שנאמר בתורה למען ינוח... **ועוד**, כשיטלטל כלים שמלאכתן לאיסור, אפשר שיתעסק בהם מעט ויבוא לידי מלאכה, ועוד שמקצת העם אינם בעלי מלאכה ואם יהיה מותר לטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שבייתה הניכרת... עכ"ל, **והראב"ד** כתב הטעם שהוא גדר להוצאה, שאם נתיר לטלטל כל דבר יבוא עי"ז גם להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים וכ"כ רש"י (ביצה י"ב)

* **כלים שמלאכתן להיתר**, כגון כוס העומדת לשתייה, וצלחות העומדות לאכול בהן, וסכין העומדת לחתוך בה לחם או בשר, **מותר** לטלטלים בשבת, בין בשביל **גופם** להשתמש בהם לצורך עצמו ובין בשביל **מקומם** שרוצה לשבת במקומן, או **לצורך הכלי** שלא יגנב, או שלא ישבר אבל שלא לצורך כלל אסור, ובערוך השולחן כתב (אות ט"ו), שכל שיש לו **תענוג בטלטול** הכלי נקרא ג"כ לצורך, ורק כשמטלטל ממש סתם נקרא שלא לצורך, ויש לסמוך עליו, דהוי כמו ספק ספיקא להקל (ועי' בן איש חי פרשת מקץ).

* **כפתור שנפל** מן המעיל בשבת, יש שכתבו שמותר לטלטלו, שמכיון שהיה הכפתור מחובר לבגד היה עליו **שם כלי** אגב הבגד, הואיל וראוי לחזור ולחברו עם הבגד, ויש שכתבו להחמיר, כיון שצריך תפירה חדשה למעיל, ומ"מ לפע"ד, העיקר להיתר. **אוכלים** הראויים לאכילה, מותר לטלטלם אפי' שלא לצורך כלל.

* **מזוזה** שנפלה ממקום קביעותה בשבת, מותר להחזירה אל הנרתיק שהיתה מונחת בו או אל חפירת הכותל שהיתה בו, ואין כאן איסור משום מתקן, שמכשיר את הבית להכנס בו מפני **שאין כל איסור** לדור בשבת בבית שאין בו מזוזה, ואין על המזוזה תורת מוקצה.

* **תרופות** הנמצאות בבית, כגון אספירין, אקמול, וכיו"ב שראויים בשבת לחולה שאין בו סכנה, אין על התרופות תורת מוקצה, ומותר לטלטלן מחמה לצל.

* **אגרטל** עם פרחי נוי מותר לטלטלו משולחן לשולחן, ואינו מוקצה.

* **אסור** מן התורה להשקות את הזרעים בשבת, וחייב משום זורע, ולכן האוכלים בגנות ופרדסים בשבת יזהרו שלא יטלו ידיהם על הזרעים, שע"י כך משקין אותם, ואע"פ שאינם מתכוונים לכך, מ"מ פסיק רישיה הוא.

* **עיתון** חילוני, מאחר שאסור לקרות בו אפילו בחול, הרי הוא מקוצה בשבת, אלא אם כן הוא שומרו כדי לעטוף בו איזה דבר שאז אינו מקוצה, ועיתון חרדי אינו מוקצה, ובלבד שלא יקרא בו ענייני משא ומתן ומסחר.

* **בגדים ותכשיטים** יש עליהם תורת **כלי שמלאכתו להיתר**, ומותר לטלטלם אפילו מחמה לצל שלא יגנבו או יאבדו.

* **שעון יד** נחשב לכלי שלמלאכתו להיתר, ומותר לטלטלו אפילו מחמה לצל, דהיינו שלא יגנב או יאבד, וכל שכן שמותר להשתמש בו ולהוליכו במו ידיו ממקום למקום.

הקנאה התאוה והכבוד

מה הסיבה העמוקה שבגינה רודף האדם אחר הנאות כל ימי חייו?
אומר הסבא מקלם: "הרי שבאמת בריאתו של האדם ממקום של עונג נפלא מאד בעולם העליון, וזו הנאה עצומה מאד, ונמצא כי יסוד הבריאה הוא על הנאה..."
 נשמתו של האדם חצובה מהעולמות העליונים.
 לפני שבא האדם לעולם, שכנה הנשמה במקור של **עונג נפלא מאד**.
 מאחר שכך, חקוקה בנפש חויה של תענוג עילאי,
 וכל החיים האדם **שואף לחזור אל החויה הזו**.
 ההנאה בעולם העליון היתה הנאה רוחנית נקייה וטהורה,
 לעומת זאת הנאות בעולם הזה הן הנאות **גשמיות חומריות**,
 ואינן גורמות הנאה של ממש, למי שחש את טעמה של הנאה אמיתית.
 יש לנפש צורך **בהנאה הרוחנית** הטהורה, שרק היא יכולה לתת לה סיפוק ושמחה. כאשר האדם אינו מספק לנפש את ההנאה הרוחנית, הנחוצה לה, הוא מרגיש **מדוכדך וחסר סיפוק**.
 הוא מנסה למצא תחליף להנאה החסרה, ורודף אחר תאוות גשמיות. לאמיתו של דבר, גם אם ירדוף בכל כוחו אחר הנאות גשמיות, וגם אם ישיג אותן, הוא לא יהיה מאושר, מאחר שההנאות החומריות אינן יכולות לספק את הנפש, השואפת אל הרוחניות הטהורה.
והוסיף הרב זמיר כהן שליט"א ראש ארגון הידברות כשאדם רעב ורוצה לאכול מזון, מי צריך את המזון הגוף או הנשמה? בודאי שגוף
 כשאדם מרגיש חוסר סיפוק - ולא טוב לו
 מי מרגיש לא טוב הגוף או הנשמה, **בודאי הנשמה**.
 מה הטעות שלנו אומר שלמה המלך בקהלת "כל עמל האדם לפיהו וגם נפש לא תמלא"
 כשאנחנו לוקחים דברים חומריים ששייכים לגוף, כמו רכב, כמו כסף ומנסים לתת את זה מזון לנשמה, אומר שלמה זה לא יעבוד,
 אתה רוצה רכב מפואר, תקנה אבל זה לא יתן לך אושר וסיפוק
 כי זה שייך לגוף.
 אתה רוצה לקנות בית יפה, תקנה אבל זה לא יעשה אותך מאושר,
 כי תתרגל עליו וזה ישעמם אותך בסוף
 אז מה כן נותן סיפוק לנשמה, הנפש לא תימלא מכל הדברים האלה,
תן לו מזון רוחני.
אתה הולך לשיעור תורה הנשמה מקבלת מזון רוחני,
אתה עושה חסד עם מישהו הנשמה קיבלה מזון רוחני
אתה מניח תפילין הנשמה מקבלת מזון רוחני,
כי זה הכלל: לעולם האדם לא יקבל סיפוק מדברים גשמיים
 אלא רק מדברים רוחניים כי הנשמה חצובה מתחת כסא הכבוד ומחפשת דברים רוחניים כמו שהיתה רגילה אליו.

סיפור השבוע

הימים ימי קיץ תשכ"ט, הגאון רבי שמאול הלוי וואזנר זצ"ל יצא כמדי שנה למנוחת הקיץ בעיר צפת, ויחד עמו נסעו חלק מבני משפחתו וממקורביו. כל היום נהג הרב לשבת ולעסוק בתורה ובשעת ערב מוקדמת היה יוצא לטיול ערב לשאוף אויר צח. בדרכו לטיול, נהג הרב וואזנר לטיול עמו ספר, לנצל כל דקה ללימוד, באותו היום בחר לצאת ועמו ספר תהלים יקר במיוחד. היה זה ספר תהלים עתיק, אותו קיבל בירושה מאחד הצדיקים מהדורות הקודמים, **שערכו ושוייו הכספי לא יסולא בפז**. תחת אחד השיחים עצר הרב מהילוכו, והחל לומר את פרקי התהלים בהתרגשות ובהתלהבות, ולפנות ערב שבו חזרה לבית האכסניה, לדירת הנופש בה שהה הרב.
 כעבור כמה שעות נזכר אחד מבני הבית כי ספר התהלים נותר אי שם מאחור, באותו שולחן מאולתר על הר הגירמק, בואכה מירון, בין השיחים הקסומים אך במקום פרוץ ומופקר...
 בני הבית הוכו בתדהמה. הם ידעו כי מדובר בספר תהלים יקר מאוד, ספר שהוא ירושה מדור קדום, **וערכו עשרות אלפי דולרים**. הם ביקשו לצאת במהירות לכיוון המקום בו טיילו קודם לכן, אך הרב עצר אותם והורה:
"אני מבקש לא לחפש את התהלים עכשיו, זה לא הזמן!" פסק, בנו הרה"ג רב מרדכי אלימלך שליט"א ששהה עמו באותה עת, ניסה להסביר כי ספר התהלים מונח במקום מופקר, וחיש קל עלול להיעלם בזדון או בשגגה, נכון שכבר מאוחר בלילה, הצטדק, אך נוכל להצטייד בפנסים רבי עוצמה.
 הרב שמע את טענותיו, אך לא השתכנע. מקורביו הוסיפו ואמרו כי יש להם נהג מוכן לצאת לדרך, אך הרב איתן בדעתו ומסרב לאשר להם לצאת לחפש את ספר התהלים היקר, כשהוא אומר להם משפט שהותירם המומים ונחרדים, משפט שנחרט בזכרונם לאורך ימים ושנים:
"האם נראה לכם שאני חושש לבטחונכם?!" - שאל הרב, אכן כן, אך לא לבטחון שעולה בדעתכם... הרי בשעת לילה כה מאוחרת מסתובבים שם אינשי דלא מעלי, אולי יהיו שם אנשים שאינם נוהגים כשורה. **הרי ניתן להיכשל שם במראות אסורים**.
 חושש אני לבטיחות עיניכם! - הסביר הרב,
 וכל ההפצרות על ספר התהלים היקר כל כך, עלו בתוהו...
"ספר התהלים אכן יקר ונדיר" הסביר הרב בהבנה,
"אבל העיניים יקרות הרבה יותר", הן החיים עצמם.
 כל החיים תלויים בקדושת העיניים,
 אותן אי אפשר לסכן בכל מחיר! שב הרב וקבע.
 ביום המחרת, עם שחר, יצאו מקורביו הרב לחפש אחר התהלים, וכצפוי, למרבה הכאב, **הספר איננו, הנכס היקר נעלם**.
 הרב לא נשבר ולא התחרט, היה מאושר כי העיניים נותרו שמורות וזכות, גם אם הספר איבד את שמירתו ואבד. לימים, כשלושים וחמש שנים אחר כך בדרך פלאית, **שב הספר לבעליו**...
 היה זה כשהרב שהה בחוץ לארץ, ונכנס אליו יהודי עשיר מאוד ממבקשי עצתו. **"הבאתי לרב מתנה יקרה"** - סח הלה בהתרגשות, והוציא מחיקו ספר תהלים ישן, עתיק, ומוכר כל כך...
 הוא סיפר כי נתקל בספר התהלים הזה במכירה פומבית, ולנוכח שמו של הרב הכתוב בדף הראשון - מיהר לרוכשו ולהשיבו לבעליו...
 הרב הודה לו בהתרגשות, והתקשר מיד לבנו לשמחו ולהודיע לו כי ספר התהלים היקר שכה התגעגע אליו ושאלו למוצאו במהלך השנים - חזר לרשותו, והוא כה מאושר! ולמרות שהספר היה יקר כל כך בעינו **קדושת העיניים היתה חשובה יותר**, משפיעה יותר, והכריעה כי עדיף לאבד את הספר מלאבד את טהרת העיניים.